

David Wilkerson

ÉRTÉKEK AZ UTOLSÓ IDŐKBEN

II. fejezet

Kiadó: Missionsdienst „Sonnenstrahlen”
D-7120 Bietigheim-Bissingen, Neuwengert 2

A könyv internetes és letölthető változata az Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió engedélyével készült.

Megvásárolható a Kiadónál: 1066 Budapest, Ó u. 16.

E-mail: rendeles@evangeliumikiado.hu

Weboldal: www.evangeliumikiado.hu

TARTALOMJEGYZÉK

Isten egy titkos munkát végez napjainkban.....	2
Istennek szentjei, legyetek őszinték.....	2
Szeme, mint a tűzláng.....	3
Az utolsó megrázás.....	4
Sebesen sodródunk az utolsó idők felé.....	4
Az utolsó idők nyugtalansága.....	4
Ne fecsérelj el egyetlen további órát sem.....	5

ISTEN EGY TITKOS MUNKÁT VÉGEZ NAPJAINKBAN

És éhező embereket emel ki, akikben egyre nő az elégedetlenség a testi, világi rendszer miatt, ahogy az ma létezik – még az egyházon belül is.

Ezek az Istent-éhező emberek így szólnak egymás között: „Ez nem lehet az, ennél több kell, hogy legyen. Teljesen felfűjt és élvhajász az egész, amitől megüresedtünk és kiszáradtunk. Mi többet akarunk a szórakozásnál, nagy és impozáns épületeknél, sekélyes evangéliumnál – sokkal-sokkal többet. Az igazságosság szennyfolt nélküli ruháira vágyunk. Vissza akarunk menni oda, hogy az Istentől való teljes függés jegyében végezzük dolgainkat.”

Ezt látom ma végbemenni mindenütt a nemzetben – kiábrándult, csalódott keresztények kutatnak a valóság után. A templomi padosorban ülő emberek böjtölni és imádkozni kezdenek. Nagyobb mélységért és több örökkéva értékért kiáltanak, ezeket várják a szószékekről. Ha egyházuk prédikátora valamiféle egocentrikus utat jár, költséges álmokat kerget, eltávolodnak, s olyan hely után kutatnak, ahol kielégítik legbensőbb szellemi szükségleteiket.

Ugyanakkor tisztában vagyok azzal, hogy sok prédikátor osztozik kétségbeesett éhségemben, hogy Isten mélyebb munkájára találhassanak a mai egyházban és szolgálatban. Egyfajta titok van a levegőben. Istennek egy földalatti hálózatot alkotó emberei tűnnek elő, akik engedték, hogy összetörjenek, önmagukat megalázták és visszavonultak az ima titkos kamrájába. Nemrég találkoztam különböző felekezetekből való prédikátorokkal, akik naponta 6-8 órát töltenek imádkozással. Böjtölnek. Istennek ezen emberei közül néhányan nyögnek és sóhajtoznak az egyházban ma uralkodó állapotok miatt. Isten minden imádkozó embernek kinyilatkoztatja, hogy a Szent Szellemnek milyen csodálatos új műve készül kipattanni. Minden megrázhatót meg fog Isten rázni. Lerombolja a régi visszacsúszott gyülekezeti rendszert. Magára hagyja a formális szuperegyház-intézményt. Mindenkit kiűz színe elől, akik becsvágyó törekvéssel végzik szolgálatukat.

ISTENNEK SZENTJEI, LEGYETEK ŐSZINTÉK

Valóban meg vagy elégedve a mai vallásos rendszerrel, főleg a saját egyházzal? Egyesek igen. A legtöbben viszont úgy érzik, nincsenek kielégítve szükségleteik. Szerintem letértünk a valódi szellemiség ösvényéről. Sok mai keresztény szellemi langyossága közvetlenül a testbe való belemerülés eredménye – saját erővel igyekszünk elvégezni királyságunk munkáit – világi módszerekkel! Értékeink egyre kétségesebbek lesznek.

Szégyelljük magunkat! **Ideiglenes értékekre cseréltük fel az örökkévaló értékeket.** Igehirdetőink és tanítóink arra specializálták magukat, hogy elmondják a hívőknek, mi mindennel tartozik nekik Isten.

Felmagasztalják az anyagi áldásokat – a szellemieket pedig lekicsinylik. **Egyesek szerint jogunk van arra, hogy gazdagok és sikeresek legyünk, minden fájdalomra érzéketlenek.**

Ezek a tanítók önmagukra mutatnak, mint a hitbéli gazdagság példáira: „Nézzetek meg engem”, hangzik el oly gyakran, „én bizonyosága vagyok az ígéreteknek. Jól élek, sosem vagyok beteg. Nincsenek fizetetlen számláim. A legjobb kocsikat vezetem, a legszebb lakásban lakom. Nálam bevált, higgycetek hát és nektek is meglesz.”

SZEME, MINT A TŰZLÁNG

Szeretteim, ebből a tanításból vajon mennyi fog megállni a Krisztus ítélőszéke előtt? Egyre növekvő benső ismeretem szerint a mi modern, énközpontú tanításunk zöme tűz martalékává lesz Isten Fiának lángoló szemei előtt. Az Isten Fiáról kapott látomásban Jánosnak félelmet keltő látvány tárult a szeme elé:

„Feje és haja hófehér volt, mint a gyapjú, szemei pedig mint a tűzláng.” (Jelenések 1,14)

Azután azt mondja János:

„Mint egy halott estem össze lábainál.” (Jelenések 1,17)

Akad-e majd közülünk bárki, aki mint igehirdető és tanító, megállná helyét ilyen tűzlánghoz hasonló, szűrő szemek előtt? Létezik-e olyan keresztény, aki az Úr szemébe nézhet? Egyetlen ego sem állhat meg tekintete előtt. Egyetlen öncélú álom sem marad leplezetlen. Minden titkos bűn szörnyű utálatossággá válik a szemei előtt.

Minden, amit felhalmoztunk, összegyűjtöttünk, el fog égni. Mindazok a nagy munkák, amit oly nagy buzgalommal és oly sok izzadsággal végeztünk Neki – vajon azok megégnek-e?

Végző soron mennyire fontos az, amit Isten Királysága érdekében végzel? Isten megadhatja Neked szíved kívánságát, de nemtörődömséget is bocsáthat lelkedbe. Isten segítette Izraelt, amikor király után vágyakoztak, de később azonban megfegyelmelte őket önző indítékaikért.

Belemerültél-e valamiféle versenybe? Csupán azért teszel bizonyos dolgokat Istennek, hogy másokkal lépést tarts? Ha majd az örökkévalóságból visszatekintesz ezekre – valójában milyen fontosnak fog ez tűnni akkor? Isten gyermekei, mi jó van abban, amit Ti meg én csinálunk? Indítékaink örökkévaló értékekre épülnek-e? Ha valóban hisszük, hogy minden dolog vége már-már a nyakunkon van, miért foglalkozunk továbbra is azzal, hogy felhígítsuk értékeinket? Mi kell még ahhoz, hogy végre felébredjünk és kiszálljunk ebből a sodrásból, amely lazaságra és kényelemre visz minket?

Bevallom Nektek, hosszú évekre volt szükségem, míg eljutottam odáig, hogy kizárólag örökkévaló értékekért éljek. Mélységesen elszomorodva gondolok arra, mennyi időt és pénzt pazaroltam el azzal, hogy valami megfoghatót építsek Istennek. Olyasmit akartam, amit az emberek láthatnak. Ó, milyen fontosnak tartottam azokat az épületeket Isten Királysága számára! E szavakkal győztem meg magam: „Isten a legjobbat érdemli.” És ez így is van – de nem téglából, malterből és vasból. S valóban a legjobbat érdemli – időből és önmagunk odaadásából. Hála legyen Istennek azért a napért, amikor a Szent Szellem kijelentette nekem, hogy ennyire szálnalmasak voltam az értékeim. Húsz évet töltöttem programok összeállításával, épületek építésével, azzal, hogy össze-vissza szaladgáltam mindenfelé a világon és igyekeztem megmutatni, milyen fontos az én személyem az Ő királyságában. Hírnevem nőtt és mint a hit, az előrelátás szolgája váltam ismertté. Ennek ellenére minden egyes újabb tervezet után lehangelődtem. Alig fejeződött be az egyik épület, amikor én már a másikat terveztem. Istennek egyfajta ötletembere voltam, tele elképzelésekkel. Több elképzelés és több ötlet volt a felben Amerika bármely más prédikátoránál – ötletek evangélizálással kapcsolatban, elképzelések arról, hogyan lehet újtestamentumi programokat jól megszervezni. A programok, elképzelések és ötletek elég sikeresek voltak ahhoz, hogy csapdába ejtsenek, ott-tartsanak engem, miközben az elfoglaltság taposómalmában járattak.

Mindezidő alatt azonban szívem többre vágyott. Tudtam, hogy az áldás nem épületekben van, s nem is valami jól kitermelt elképzelésben, hogy hogyan lehet az elveszetteket elérni, sem a nagyságban vagy akár a tevékenységben. **Nehéz úton fedeztem fel, jöttem rá arra, hogy Isten dicsősége, a Szent Szellem békéje és öröme abban van, ha az ember összetörik, megüresedik és teljesen legyengítettetik.** Istennek le kellett

húznia a leplet minden értékemről. Tüzes szemeit lelkekre vetette és megmutatta nekem, jobb, ha felhagyok a dolgok régi módon való végzésével, különben beleveszek az öncélú és énakaratú tevékenység kódébe.

Most legnagyobb örömöm az, ha várhatok őreá, az Ő irányítására. Időt tartalékolok arra, hogy egyedül Vele legyek és felkészíttem a lelkeket, hogy az Ő csendes jelenlétében lakozzék. Éreztem velem, mit mond a Szent Szellem ennek a nemzedéknek. Minél jobban megüresít engem, annál jobban betölt azzal a vágygal, hogy csakis őtől függjek mindenben. Ma már látom, hogy egész végig arra várt az Úr, hogy tegyem le terveimet, minden ambíciómat és adjam át magam Neki, mint valami rabszolga. A verejtékezésnek vége – a nyomás lement rólam, ő formálja újjá minden értékemet.

AZ UTOLSÓ MEGRÁZÁS

Mi lesz akkor, ha Isten elkezd megrázni mindent, ami csak megrázható? Amikor a hamis értékek és a földi álmok és tervek elveszítik értelmüket?

Szomorú, de Isten gyermekei közül ez sokaknál zavarodottságot és káoszt fog teremteni. Mialatt a világ gazdasági összeomlás felé tart – amikor üldözés szakad még a civilizált nemzetekre is, amikor kormányok vonaglanak és a teljes összeomlás fenyegeti őket – vajon hány keresztény éli túl a megpróbáltatást?

Isten népe közül majd sokan azon csodálkoznak, hogy egyáltalán hol is vannak. Azok a prédikátorok, akik emberi látomások csapdájába szorultak, kábultan hagyják ott tisztüket, látva minden munkájuk hiábavalóságát. Tömegek fogják kérdezni: „Dehát mire véljük mindezt? Mi történik itt? Mit tartogat a jövő? Hol vagyunk? Ki közölhetné velünk Isten értelmét?”

SEBESEN SODRÓDUNK AZ UTOLSÓ IDŐK FELÉ

Legjobb, ha mennyei látomást szerzünk a szentségről és az alázatról. A megpróbáltatás ideje sebesen csap le ránk. Elméleteknél vagy bizonyos tanításoknál többre lesz szükségünk ahhoz, hogy itt tisztán láthassunk. Ténylegesen meg kell ismernünk az Urat, a maga valóságában és teljességében. Jobb, ha szemünket örökkévaló értékekre függesztjük. Csak a szellemi dolgok fognak megmaradni. **Csakis a szellemi emberek fogják megérteni, mi megy itt végbe – és nem csuklanak össze. A Szent Szellem gondolatára kell ráhangolódnunk, hogy ne viseljenek meg minket az elkövetkező radikális változások. Olyan helyzetbe kell magunkat hoznunk, ahol már nincs mit veszítenünk.** Egyszerűen el kell távolodnunk életünk minden lim-lomjától – úgyis elveszítjük őket.

Milyen mértékben rendelkezel Istennel a pusztulás és a félelem ezen utolsó órájában? Mennyire vagy földi, földhözragadt? Mennyire mulandóak, átmenetiek a vágyaid? Megrostálta és megtisztította-e értékeidet a Mindenható Isten Szelleme? Mennyi minden van a világban, ami Téged érdekel – mennyi időt emészti fel a jelentéktelen dolgok hajszolása?

AZ UTOLSÓ IDŐK NYUGTALANSÁGA

Tudni fogod, mikor hív ki Téged a Szent Szellem a körülötted levő sekély kereszténységből. Tudni fogod, mikor akar az Úr természetfölötti módon megérinteni Téged. Tudni fogod, mikor hív ki a hétköznapiakból. Meg fogja rázni fészkedet. Megmagyarázhatatlan isteni nyugalanság vesz elő. Érdektelenség fog el aziránt, amit eddig végeztél.

Minden sikered az üresség és beteljesületlenség érzését kelti Benned. Bármivel rendelkez, vagy bármit teszel is, egyik sem elégíti ki a Valóság iránti szomjaidat. Érezni fogod, hogy egy nagyon mély szükséglet még nincs kielégítve Benned. Kérdéseid megválaszolatlanok lesznek. Az elégedetlenség hosszú árnyékot vet egész életedre.

Ez annak a jele, hogy Isten természetfeletti módon foglalkozik Veled; megpróbál rávenni, hogy engedj el mindent, amit nagy becsben tartasz. Ő ilyen módon akarja megmutatni, hogy szükségleteid valójában szellemiek és nem fizikaiak.

Majd érezd mágneses erejét, mely von Téged az imához, a megtörtséghez és önmagad megüresítéséhez – a szellemi éhséghez. Hamarosan meg fogod érteni ezeket a kielégülést nyújtó örökkévaló értékeket és lelked felkiált: „Egészen idáig erre vártam! Elvette a földit és szellemivel helyettesítette.”

Szentek, a kulcsszó: éhség. Megígérte, hogy megelégti az éhező szíveket. Én még sosem éheztem ennyire Istenre. Időnként majdnem felemészt ez az éhség. Minden ébredő órámban lelkem Őutána nyújtózkodik. Minthogy mindig az Ő gondolati járnak az eszemben, a világ dolgai elveszítették értéküket. Az anyagi dolgokra Pálhoz hasonlóan tekintek – e világ szeméjtét látom bennük. Kezdek senki lenni – és ez olyan jó érzés.

Te is érezd ezt az elhívást, hogy mélyebben járd Istennel? Lelked több szellemire éhez-e életedben? Ha igen, fejezd be ezt a polgárháborút magadban úgy, hogy mindenedet, amid csak van, a Mester rendelkezésére bocsátod. Abban a pillanatban megszűnik a nyomorúság, mihelyt mindent átadsz Neki. A valódi békét és boldogságot akkor fogod megismerni, mikor felhagysz azzal, hogy legyél valaki. Ne akarj Jézuson kívül semmit és életed új értelmet kap.

NE FECSÉRELJ EL EGYETLEN TOVÁBBI ÓRÁT SEM

Legnagyobb bánatom, hogy oly sokáig voltam távol Isten útjától. Éveket töltöttem el azzal, hogy szenvedélytől hajtva végeztem dolgokat. Szellemileg vak voltam, mert nem tudtam, hogy Istennek minden lépésemet világosan irányítani kell. Nemzetközi szószékem volt – ezreknek prédikáltam – túlszűfolt nézőtérrel. Hála legyen Istennek, amiért megmutatta nekem, hogy ennél sokkal több van. Se a számok, se a tömeg semmit sem számítottak. Azt szerettem volna ugyanis látni, hogy az emberek jobban elmélyülnek Istenben. Azt akartam, hogy többé semmi közöm ne legyen sekélyes döntésekhez. Istennek teljesen meg kellett változtatnia gondolkodásomat és most Gedeonhoz hasonlóan tudom, hogy a legnagyobb nem mindig a legjobb.

Ne engedd, hogy ez Veled is megtörténjék. Vess számot életeddel és értékeiddel. Zárd össze magad Istennel egy titkos kamrában. Kitartóan imádkozz szellemi éhségért. Kérj Istentől megtört szellemet, amiért ennyi időt elpazaroltál. Imádkozz, hogy még nagyobb vágy fejlődjék ki Benned Igéje iránt. Imádkozz megtört, szomorú szívért. Imádkozz, hogy életed tisztuláson menjen át. Azután készülj fel rá, hogy bevessenek a tüzes megpróbáltatásokba.

„Tüzzel tisztítja meg Lévi fiait” (Malakiás 3,3)

Elárulhatom Neked, megéri! Ez a tüzes megtisztulás nem látszik örvendetesnek, sőt, inkább fájdalmasnak. Rövidesen utána viszont dicsőíteni fogod az Urat az életedben elért eredményekért. Az aggodalom mind a múlté lesz. Minden világi ambícióod kihal. Szellemi szemeid megnyílnak az Igazság előtt. A Szent Szellem jelenti meg Neked az ismeretet. E világ gazdagságát felváltod majd a Krisztus Jézusban való igazi gazdagságra. Minden reggel túlaradó örömmel ébredsz. Lelked így kiált fel: „Magtáláltam, ami után a lelkem vágyakozott – nyugalmat, gyönyörű nyugalmat az én Uramban.” Akkor majd elmondhatod Dáviddal együtt:

„A Te színed előtt örömmek teljessége van; a jobboldon gyönyörűségek vannak mindörökké.” (Zsoltár 16,11)